

NIVES MADUNIĆ BARIŠIĆ

KAZALIŠTE U ČASOPISU

“Kolo”, časopis za književnost, Matica hrvatska

Časopis Matice hrvatske “Kolo”, kojega od 1996. godine uređuje novi redakcijski kolegij: Vlaho Bogišić (glavni urednik), Jelena Hekman, Mladen Kuzmanović, Zvonko Maković i Hrvoje Ivanković, već od prvoga broja sustavno se bavi i kazalištem, odnosno kazališnim i teatrološkim temama.

Uz redovite kronike kojima se nastoji pokriti sva relevantna hrvatska kazališna događanja, te ponajveće svjetske kazališne festivale (o čemu su pisali Jasen Boko, Dubravka Vrgoč i Hrvoje Ivanković), časopis nastoji sustavno predstavljati dramske tekstove domaćih i stranih autora. Tako je već u broju 1/1996. tiskana drama Mate Matišića *Anđeli Babilona*, potom su u broju 1/1998, a uz uvodnu studiju Branka Hećimovića tiskane i drame Eugenea Ionesca *Rupa* i *Djevojka za udaju*, te njihova “nadopuna” *Rupa za udaju* Ivana Kušana. U broju 1/1999. tiskane su drame *Svećenikova djeca* Mate Matišića te *Nevjesta od vjetra* Slobodana Šnajdera.

U broju 2/1997. “Kolo” je tiskalo opširan temat o hrvatskoj drami druge polovice 80-ih i 90-ih godina. Na 250 stranica s tekstovima 16 autora (Dubravka Vrgoč, Nataša Govedić, Božidar Viočić, Mira Muhoberac, Dalibor Foretić, Lada Martinac, Dubravka Carić, Jasen Boko, Giga Gračan, Sanja

Nikčević, Lada Čale-Feldman, Ela Agotić, Gordana Ostović, Anatolij Kudrjavcev i Darko Lukić), obrađeni su autori poput Mate Matišića, Lade Kaštelan, Mire Gavrana, Slobodana Šnajdera, Asje Srnc Todorović, Ivana Vidić, Pave Marinkovića, Zvonimira Zoričića, Borislava Vujčića i dr. suvremenih hrvatskih dramatičara.

U broju 3/1997. “Kolo” donosi tekst Morane Čale Knežević “Begovićevo dramski prvijenac i D'Annunzio”, te studiju Branimira Donata o drama-ma Nikole Šopa.

U dva broja “Kolo” do sada bavilo tematiziranjem povijesti hrvatskoga teatra.

Tako je u broju 2/1996. tiskan tematski blok o ambijentalnom teatru s tekstovima Božidara Viočića “Neuklapanje u prostor” (o teatru Dubrovačkog ljetnog festivala), Marina Carića “Iz redateljskog rakursa” (sjećanje na dvije splitske i jednu dubrovačku ambijentalnu predstavu), Anatolija Kudrjavceva “Ambijentalni teatar Splitskoga ljeta” te Theodora Shanka “Osvajanje prostora” (o američkom ambijentalnom teatru).

Drugi blok pod zajedničkim naslovom “Pedeset godina Igara” tiskan je u broju 2/1999. i u cijelosti je posvećen Dubrovačkim ljetnim igrama. Na više od 360 stranica 14 autora ispisalo je sugestivne stranice jedne impozantne kazališne povijesti.

Cjeloviti blok može se, međutim, podijeliti na nekoliko osnovnih dijelova s obzirom na kut promatranja problema o kojima autori pišu. Tako su problemsko-fenomenološki fokusirani tekstovi Dalibora Foretića (“Ambijent, prostor i vrijeme”), Hrvoja Ivankovića (“Tko je zazidao dubrovačku Taliju”) i Vlaha Bogišića (“Tri dubrovačka otvaranja”), a koji raspravljaju o važnim segmentima Ljetnih igara kao što su pitanja ambijentalnoga teatra, koncepcije dramskoga programa i sociopolitički kontekst Igar. Tekstovi Igora Mandića (“Pet glazbenokritičarskih sezona na Dubrovačkom ljetnom festivalu”) i Borisa B. Hrovata (“Dubrovački dani mladog teatra”) memoarsko-analitički sažimaju pojedina festivalska razdoblja i događanja kojima su osobno svjedočili perom iskusnih kritičara. Tekst Željke Turčinović (“Dodir Terpsihore”) problematizira povijest plesnoga teatra, a prisutnost stare glazbe u festivalskim izvedbenim prostorima tekst Ennija Stipčevića (“O lijepim kulisama i dosadi”). Dubravka Vrgoč (“Dubrovačke kazališne vizije Ivica Kunčevića”) osvjetljava dubrovačke režije Ivica Kunčevića kao jednu od ključnih kvaliteta i prepoznatljivosti Igar. Zanimljivi su i tekstovi memoarskoga karaktera Izeta Hajdarhodžića (“Dubrovački memento”), Marije Crnbori (“Moja Ifigenija”) i dnevničke stranice Dubravka Detonija (“Ljetni listići 1966.”). Osobito osvježenje cijelome bloku (i očigledni odmak od stereotipnoga prigodničarstva) donose tekstovi Mire Muhoberac (“Ljudi izvan reflektorskog središta Igar”) koja portretira niz samo naizgled marginalnih suučesnika igara od scenografa do garderobijera, majstora tona i stalnih gledatelja te tako stvara drugu stranicu legitimne povijesti Igar.

Davor Mojaš (“I(m)press-i ja”) prateći spise u uredu za novinstvo svjedoči o trenucima nakon danas kulturnih predstava, o vremenu nastanka kritičkih zapisa, reakcijama i prvim novinskim izvještavanjima, a Vedran Benić (“Što mi pričaju pokretne slike”) stvorio je “paralelni sustav kroničarske pedanterije začinjene pikanterijama” pregledavajući filmske zapise o Igrama.

“Kolo” za prvi broj u 2000. godini priprema i blok šekspiroloških studija teoretičara Manfreda Pfistera (čija je knjiga *Drama. Teorija i analiza* nedavno izašla u izdanju Biblioteke Mansioni, Hrvatskog centra ITI).

